

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce Štěpána Výborného a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Tree Nut s.r.o.**, sídlem Nevanova 1050/11, Praha 6, zastoupena JUDr. Alanem Vitoušem, advokátem, sídlem Dukelských hrdinů 23/405, Praha 7, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, sídlem Květná 504/15, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2025, č. j. SZPI/DA176-26/2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2026, č. j. 9 A 84/2025-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Praze, rozhodnutím ze dne 5. 12. 2024, č. j. SZPI/DA-176-21/2024, uznala žalobkyni vinnou z porušení povinnosti stanovené v čl. 1 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 1881/2006, kterým se stanoví maximální limity některých kontaminujících látek v potravinách, neboť uvedla na trh nevyhovující potravinu *Jádra lískových ořechů*. Za tento přestupek jí byla podle § 17f písm. d) zákona

č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, uložena pokuta ve výši 250 000 Kč.

[2] Žalobkyně byla shledána vinnou z přestupku na základě kontroly šarže lískových jader původem z Gruzie, kterou žalobkyně dodala odběrateli IBK TRADE a.s. Ten z dodané suroviny vyrobil maloobchodní balení prodávaná pod označením „*Albert Lísková jádra natural 200g*“ dodaná společností Albert Česká republika s.r.o. Při kontrole v jedné z jejích provozoven odebrali inspektoři Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „SZPI“) vzorek za účelem zjištění obsahu mykotoxinů. Laboratorní rozbor provedený akreditovanou laboratoří SZPI prokázal překročení maximálních limitů pro obsah aflatoxinů; ve znaku aflatoxin B1 byla zjištěna hodnota 46,4 µg/kg při limitu 5 µg/kg, u sumy aflatoxinů B1, B2, G1 a G2 hodnota 114 µg/kg při limitu 10 µg/kg. Dokumenty předložené žalobkyní o laboratorním rozboru provedeném v Gruzii podle SZPI neprokázaly nezávadnost šarže, neboť analýza vzorků neproběhla v souladu s tehdy platným nařízením Komise (ES) č. 401/2006, kterým se stanoví metody odběru vzorků a metody analýzy pro úřední kontrolu množství mykotoxinů v potravinách (dále jen „nařízení č. 401/2006“). Podle odborného stanoviska Vědeckého výboru fyto-sanitárního a životního prostředí (dále jen „fyto-sanitární výbor“) k případu výskytu aflatoxinů v jádrech lískových ořechů z tržní sítě ze dne 23. 4. 2024 ke zjištěnému nárůstu aflatoxinů nemohlo dojít při manipulaci se zbožím na území České republiky.

[3] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí SZPI potvrdil.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze nyní napadeným rozsudkem. Městský soud předně neshledal důvodnou námitku, že žalovaný pomínul listiny předložené žalobkyní. Uvedl, že tyto listiny byly součástí správního spisu a žalovaný se jimi zabýval. Skutečnost, že jimi formálně neprovedl dokazování podle § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle městského soudu nepředstavovala vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí.

[5] Městský soud přisvědčil žalovanému, že listiny předložené žalobkyní nejsou způsobilé zpochybnit závěry správních orgánů založené na laboratorním rozboru provedeném akreditovanou laboratoří SZPI. Laboratorní zkoumání v gruzínské laboratoři TestLab neproběhlo v souladu s požadavky nařízení č. 401/2006. U šarže o velikosti 5 až 10 tun nařízení vyžaduje vytvoření dvou laboratorních podvzorků ze souhrnného vzorku a jejich samostatné zpracování a analýzu. Z protokolu o testování v gruzínské laboratoři TestLab nevyplývalo provedení dvou samostatných testů; protokol hovořil pouze o jednom vzorku a obsahoval jen jeden soubor výsledků. Pochybnosti neodstranila ani později předložená potvrzení laboratoře TestLab a Národní agentury pro potraviny Gruzie, neboť ani ta neobsahovala výsledky analýzy druhého laboratorního vzorku. Městský soud nadto poukázal na rozpory mezi jednotlivými listinami, zejména v údajích o velikosti šarže a počtu odebraných vzorků, jakož i na absenci údaje o výtěžnosti. Z předložených listin tedy nebylo možné ověřit, zda laboratoř TestLab postupovala v souladu s požadavky nařízení č. 401/2006. Výsledky jejího laboratorního zkoumání proto nemohly prokázat, že dovezená lísková jádra byla v době dovozu nezávadná.

pokračování

[6] Městský soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že ke kontaminaci mohlo dojít až po předání zboží společnosti IBK TRADE a. s. Vycházel z odborného stanoviska fytosanitárního výboru, podle něhož za zjištěných skladovacích podmínek nemohlo na území České republiky dojít k tak výraznému nárůstu aflatoxinů. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by závěry odborného stanoviska zpochybňovaly. Městský soud současně konstatoval, že kontrolní orgány dostatečně zdokumentovaly způsob nakládání s lískovými jádry u společnosti IBK TRADE a. s. a ze správního spisu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo smísení s jinými šaržemi nebo použití jader od jiných dodavatelů. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány měly zkoumat také lísková jádra ponechaná ve velkoobchodních pytlích. Zjištění z kontroly zboží v maloobchodním balení ve spojení se závěry odborného stanoviska považoval za dostačující pro závěr o odpovědnosti žalobkyně za spáchaný přestupek.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podává proti rozsudku městského soudu kasační stížnost.

[8] Stěžovatelka namítá, že městský soud nekriticky převzal argumentaci žalovaného, aniž by se řádně vypořádal s důkazy, jimiž dokládala nezávadnost dovezených lískových ořechů a soulad laboratorního zkoumání v Gruzii s nařízením č. 401/2006. Podle laboratorního protokolu *Test protocol#TP-0210/073-3* byly lískové ořechy z šarže C2022/14-2G o velikosti 5 400 kg vyhovující, neboť naměřené hodnoty aflatoxinů nepřekročily stanovené limity. Testovaný vzorek sestával ze dvou podvzorků o celkové hmotnosti 16 kg. Z potvrzení laboratoře TestLab plyne, že vzorky umístila v zapečetěných pytlích o hmotnosti 8 a 8 kg, následně sloučila a z takto připraveného vzorku odebrala optimální množství 10 kg metodou kvartace a namlela v mlýně. Proces testování provedla v místnosti chráněné před ultrafialovým zářením a výsledky stanovila vysokoúčinným kapalinovým chromatografem s fluorescenčním detektorem. Stěžovatelka proto nesouhlasí se závěrem, že laboratorní výsledky nebyly pro hodnocenou šarži reprezentativní. Za spekulativní považuje závěr, že protokol o zkoušce neobsahoval výsledky z obou odebraných podvzorků. Zdůrazňuje, že laboratoř TestLab výslovně potvrdila, že postupovala v souladu s požadavky nařízení č. 401/2006.

[9] Podle stěžovatelky žalovaný ani městský soud konkrétně neprokázali, v čem měla laboratoř TestLab při odběru, zkoumání nebo hodnocení vzorků postupovat v rozporu s nařízením č. 401/2006. Městský soud bez dalšího převzal závěr žalovaného o chybném postupu laboratoře, ačkoli stěžovatelka předložila listiny potvrzující opak. V této souvislosti poukazuje na potvrzení Národní agentury pro potraviny ze dne 7. 7. 2025, které mělo dokládat správnost postupu při odběru a hodnocení vzorků lískových jader i soulad postupu akreditované laboratoře s nařízením č. 401/2006. Stěžovatelka současně namítá, že žalovaný některé jí předložené listiny vůbec neprovedl jako důkaz, případně je hodnotil pouze selektivně.

[10] Městský soud nesprávně posoudil rovněž její odpovědnost za případnou následnou kontaminaci zboží. Stěžovatelka prokázala, že na území České republiky dopravila lísková

jádra bez jakékoli závady a následně je protokolárně předala společnosti IBK TRADE a. s. Tímto okamžikem pozbyla možnost dohlížet na další nakládání se zbožím, včetně případného smíchání s ořechy jiných šarží nebo od jiných dodavatelů. Společnost IBK TRADE a. s. je velkým distributorem ořechů a stěžovatelka není jeho jediným dodavatelem lískových jader. Tvrzení žalovaného, že zjištěná kontaminace nemohla vzniknout při skladování na území České republiky, je spekulativní. Žalovanému současně vytýká, že provedl laboratorní rozbor pouze části zboží zabalené v maloobchodním balení, zatímco zbylou část dodávky o objemu přibližně 5 tun nijak nezkoumal.

[11] Závěrem stěžovatelka upozorňuje na pochybení městského soudu, který se jí při přeořazení senátu opětovně nedotázal, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízeného jednání. Současně tvrdí, že dne 31. 3. 2026 jí bylo doručeno poslední vyjádření žalovaného, avšak ještě téhož dne městský soud rozhodl ve věci samé, aniž by stěžovatelce poskytl prostor k reakci. Takový postup porušil zásadu rovnosti účastníků řízení.

[12] Žalovaný nesouhlasí, že by ve správním řízení opomenul stěžovatelkou navržené důkazy. Předložené listiny byly součástí správního spisu a žalovaný se jimi v žalobu napadeném rozhodnutí zabýval; neprovedení formálního dokazování těmito listinami mimo ústní jednání nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Ve věci samé žalovaný setrvává na závěru, že stěžovatelka neprokázala zdravotní nezávadnost dovezených lískových jader. Listiny předložené stěžovatelkou nevyvrací výsledky rozborů provedených laboratoří SZPI, neboť z nich nelyne, že byly dodrženy požadavky nařízení č. 401/2006 při analýze vzorků v gruzínské laboratoři TestLab. K tvrzené možnosti následné kontaminace žalovaný uvádí, že kontrolou u společností Albert Česká republika s.r.o. a IBK TRADE a. s. byl ověřen původ suroviny použité pro výrobu kontrolovaných spotřebitelských balení. Podle odborného stanoviska fytosanitárního výboru kontaminace aflatoxiny nemohla vzhledem ke skladovacím podmínkám vzniknout až na území České republiky. Další odběr vzorků z velkoobchodního balení nebyl nutný. Skutkový stav byl podle žalovaného zjištěn bez důvodných pochybností.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[14] Nejvyšší správní soud v první řadě posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[15] Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nepřezkoumatelnost

pokračování

rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[16] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný nepovažuje. Městský soud řádně reagoval na žalobní argumentaci a vysvětlil, z jakého důvodu jí nepřisvědčil. Odkázal-li v některých částech na závěry žalovaného, nezatížil tím napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud může ve svém odůvodnění odkázat na rozhodnutí správních orgánů, resp. se s jejich odůvodněním ztotožnit. V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Nejvyšší správní soud proto obecně připouští, aby si krajský soud správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil, je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno. Uvedené platí především v situaci, opakuje-li žalobce odvolací argumentaci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2025, č. j. 8 Afs 127/2024-46), což nastalo v projednávané věci.

[17] Stěžovatelce rovněž nelze přisvědčit, že se městský soud řádně nevypořádal s důkazy, které předložila ve správním a soudním řízení. Městský soud se zabýval obsahem protokolu *Test protocol#TP-0210/073-3* i navazujících potvrzení, posoudil je ve světle požadavků nařízení č. 401/2006 a vysvětlil, proč neprokazují provedení dvou samostatných laboratorních analýz. Výslovně se vyjádřil také k rozporům mezi předloženými listinami a k absenci údaje o výtěžnosti analytické metody. Nepominul ani stěžovatelčino tvrzení, že ke kontaminaci mohlo dojít až po předání zboží společnosti IBK TRADE a. s.; v této souvislosti vycházel z odborného stanoviska fytosanitárního výboru a ze zjištění o nakládání s lískovými jádry u odběratele.

[18] Z napadeného rozsudku je tedy v souhrnu patrné, z jakých důvodů městský soud považoval žalobní argumentaci za nedůvodnou. Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud dále posoudil tvrzené procesní vady v řízení před městským soudem.

[20] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže lze ve věci rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit nebo které jsou jim známy, a účastníci to shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[21] Podle stěžovatelky si městský soud měl po změně složení senátu vyžádat nový souhlas účastníků s rozhodnutím bez nařízení jednání.

[22] Rozhodne-li krajský (městský) soud o věci bez nařízení jednání, aniž by byly splněny zákonné podmínky pro tento postup stanovené v § 51 s. ř. s., jde o vadu řízení, která je důvodem pro jeho zrušení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004,

č. j. 6 Azs 28/2003-59, č. 482/2005 Sb. NSS; či ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 74/2013-48). V projednávané věci však byly podmínky pro rozhodnutí o věci samé bez jednání splněny. Ze soudního spisu vyplývá, že účastníci řízení rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání akceptovali. Následná změna složení senátu nebyla důvodem k obnovení souhlasu s rozhodnutím bez jednání. Souhlas podle § 51 odst. 1 s. ř. s., ať již výslovný, nebo presumovaný, se vztahuje ke způsobu projednání věci, nikoli k personálnímu složení senátu. Účastník řízení jím nedává souhlas s konkrétním složením senátu, nýbrž vyjadřuje, že na ústním jednání netrvá a souhlasí s tím, aby soud rozhodl na základě podkladů, k nimž měl možnost se vyjádřit. Městský soud také správně vysvětlil, proč ani stěžovatelkou navržené důkazy nezaložily důvod k nařízení jednání. Důkazy obsažené ve správním spisu se ve správním soudnictví neprovádějí a k listinným důkazům, které nebyly součástí správního spisu, se žalovaný měl možnost vyjádřit. Žalovaný nařízení jednání za účelem provedení těchto listinných důkazů nepožadoval. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud důvodně postupoval podle znění § 51 odst. 1 s. ř. s. po novelizaci zákonem č. 314/2025 Sb., podle jehož čl. XI bodu 1 *„není-li dále stanoveno jinak, použije se zákon č. 150/2002 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, i pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.“* Další navržené důkazy soud označil za nadbytečné nebo nerelevantní, protože neshledal důvod jimi při jednání provádět dokazování.

[23] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani stěžovatelčině námitce, že městský soud rozhodl ve věci den poté, co jí bylo doručeno poslední vyjádření žalovaného. U vad obdobného charakteru je třeba zjišťovat, bylo-li podání protistrany způsobilé ovlivnit rozhodnutí soudu, a zda je proto taková vada způsobilá zasáhnout do ústavně zaručených práv účastníka řízení. Je-li obsahem vyjádření protistranou konzistentně uplatňovaná argumentace anebo nemohla-li by případná replika s ohledem na okolnosti či specifikum sporu nijak přispět k objasnění věci a rozhodování soudu, k porušení ústavně zaručených práv účastníka řízení zpravidla nedojde (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Afs 297/2021-37). Právo účastníka řízení na zaslání vyjádření protistrany k případné replice tak není absolutní, což potvrzuje i judikatura Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. I. ÚS 3271/12, či usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 3147/20 a ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 1046/16). V projednávané věci byla stěžovatelce v průběhu řízení před městským soudem opakovaně doručována vyjádření žalovaného. Dne 11. 8. 2025 bylo stěžovatelce doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, dne 19. 3. 2026 vyjádření k důkazu navrženému stěžovatelkou a dne 30. 3. 2026 vyjádření k dalším navrženým důkazům. Stěžovatelka na žádné z těchto podání žalovaného nereagovala. Vzhledem k tomu, že v posledním vyjádření ze dne 27. 3. 2026, které bylo stěžovatelce doručeno dne 30. 3. 2026, žalovaný pouze setrval na své dosavadní argumentaci a krátce ji vztáhl k předloženým listinám, jejichž obsah byl stěžovatelce znám, nelze dovodit, že byla zkrácena na svém právu vyjádřit se k věci. Chtěla-li stěžovatelka reagovat na argumentaci žalovaného, mohla tak učinit již v předchozím průběhu soudního řízení. Navíc ani v kasační stížnosti netvrdí, jaké skutečnosti hodlala v reakci na poslední vyjádření žalovaného přednést a jak mohly ovlivnit důvody napadeného rozsudku nad rámec jí opakovaně uplatňované argumentace. Postup městského soudu tudíž neměl vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

pokračování

[24] Stěžovatelka v další kasační námitce tvrdí, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu v provedeném dokazování. Městskému soudu vytýká, že přehlédl, že žalovaný v průběhu správního řízení neprovedl k důkazu řadu listin předložených stěžovatelkou, mj. potvrzení vystavené akreditovanou gruzínskou laboratoří o průběhu a výsledcích zkoumání odebraných vzorků. Městský soud se zabýval totožnou žalobní námitkou (viz body 40-41 napadeného rozsudku) a dospěl ke správnému závěru, že ačkoli neprovedení formálního dokazování postupem dle § 53 odst. 6 správního řádu je vadou řízení před správním orgánem, nejedná se o vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017-48, podobně uvedl, že *„pokud správní orgán neprovede důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, jedná se zpravidla o vadu řízení. Tato vada nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, s jehož kompletním obsahem se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí.“* (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51). Stěžovatelka byla předkladatelkou dotčených listin, takže jejich obsah jí musel být znám, jak příléhavě uvedl již městský soud, a mohla se k nim kdykoli vyjádřit či na ně odkázat, což také učinila. Žalovaný se obsahem předložených listin dostatečně zabýval, případně odůvodnil, proč je nepovažuje za podstatné pro posouzení stěžovatelčiny odpovědnosti za přestupek. V procesním postupu žalovaného nelze shledat žádnou vadu, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[25] Ke stěžejní otázce, tj. nezávadnosti předmětných lískových jader, resp. průkaznosti laboratorního testování v gruzínské laboratoři TestLab a jeho souladu s nařízením č. 401/2006, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[26] Podle bodu D.2.4 *Metoda odběru vzorků pro jádra podzemnice olejné, ostatní olejnatá semena, meruňková jádra a ořechy (šarže < 15 tun)* Přílohy I. nařízení č. 401/2006 počet dílčích vzorků, které mají být odebrány, závisí na hmotnosti šarže a musí být v rozmezí od 10 do 100. Čísla uvedená v tabulce 2 mohou být použita pro určení počtu dílčích vzorků, které mají být odebrány, a pro následné rozdělení souhrnného vzorku. „Dle Tabulky 2 Počet dílčích vzorků, které mají být odebrány, v závislosti na hmotnosti šarže a počtu rozdělení souhrnného vzorku pro Hmotnost šarže (tuny) > 5,0 – ≤ 10,0 platí Počet dílčích vzorků 80, přičemž hmotnost souhrnného vzorku (kg) činí 16 kg a Počet laboratorních vzorků ze souhrnného vzorku je 2. Zároveň platí, že hmotnost souhrnného vzorku ≤ 20 kg; vzorek se před mletím promísí a, pokud je to nutné, rozdělí na dva stejné laboratorní vzorky ≤ 10 kg (toto rozdělení není nutné u jader podzemnice olejné, ostatních olejnatých semen, meruňkových jader a ořechů, jež jsou určeny k dalšímu třídění nebo jinému fyzikálnímu ošetření, a v případě dostupnosti zařízení schopného homogenizovat až 20 kg vzorků). Pokud je hmotnost souhrnného vzorku nižší než 20 kg, rozdělí se souhrnný vzorek na laboratorní vzorky podle těchto pokynů: < 12 kg: nerozděluje se na laboratorní vzorky, ≥ 12 kg: rozděljuje se na dva laboratorní vzorky. Každý laboratorní vzorek musí být samostatně jemně rozemletý a důkladně promísěný podle ustanovení přílohy II, aby došlo k úplné homogenizaci. Pokud není možné použít výše uvedenou metodu odběru vzorků z důvodu hospodářských důsledků vyplývajících z poškození šarže (kvůli formě obalu, způsobu přepravy atd.), může být použita alternativní metoda odběru vzorků za předpokladu, že je co nejreprezentativnější a je v úplnosti popsána a dokumentována.

[27] Podle bodu D.2.8 *Přijetí šarže nebo dílčí šarže Přílohy I. nařízení 401/2006 u jader podzemnice olejné, ostatních olejnatých semen, meruňkových jader a ořechů určených k přímé lidské spotřebě:*

- *přijetí, jestliže žádný z laboratorních vzorků nepřekročí maximální limit po korekci na výtěžnost a se zohledněním nejistoty měření,*
- *odmítnutí, jestliže jeden nebo oba laboratorní vzorky překračují bez důvodných pochyb maximální limit po korekci na výtěžnost a se zohledněním nejistoty měření.*

[28] Nejvyšší správní soud předeseílá, že stěžovatelka v kasační stížnosti namísto polemiky s nosnými důvody napadeného rozsudku převážně opakuje žalobní tvrzení a vlastní skutkovou verzi věci, kterou doprovází hodnotícími označeními typu „nesprávně“, „nepravdivě“, „spekulativně“ či „nekriticky“, aniž by současně konkrétně vysvětlila, v čem přesně má spočívat pochybení městského soudu. Kasační stížnost tak zůstává převážně v rovině obecného nesouhlasu se závěry napadeného rozsudku. Řízení o kasační stížnosti však není pokračováním řízení o žalobě; Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup městského soudu, stěžovatelka je proto povinna uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozsudku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Míra obecnosti kasační argumentace se proto nutně promítá i do podoby jejího vypořádání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2010, č. j. 8 Afs 63/2009-104, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).

[29] Podstatou kasační argumentace je stěžovatelčino tvrzení, že jí dodaná lísková jádra byla nezávadná, což má potvrzovat předložená dokumentace, zejména *Test protocol #TP-0210/073-3*, potvrzení laboratoře TestLab ze dne 16. 12. 2025, dopis laboratoře ze dne 11. 6. 2025, potvrzení laboratoře ze dne 27. 6. 2025 a potvrzení Národní agentury pro potraviny ze dne 7. 7. 2025. Podle stěžovatelky gruzínská laboratoř TestLab při odběru a analýze vzorků postupovala v souladu s nařízením č. 401/2006. Stěžovatelka ovšem relevantně nezpochybňuje rozhodující úvahu městského soudu. Podle městského soudu u šarže o hmotnosti 5 až 10 tun měly být podle bodu D.2.4 přílohy I nařízení č. 401/2006 ze souhrnného vzorku vytvořeny dva laboratorní vzorky a každý z nich měla laboratoř samostatně jemně rozemlít, promísit a analyzovat. Konstatování stěžovatelky, že byly odebrány dva podvzorky o celkové hmotnosti 16 kg, samo o sobě tento závěr nevyvrací. Spornou totiž nebyla pouze otázka vytvoření souhrnného vzorku o odpovídající hmotnosti, nýbrž především to, zda laboratoř následně vytvořila a samostatně analyzovala dva laboratorní vzorky. Městský soud přesvědčivě vysvětlil, že z protokolu *Test Protocol #TP-0210/073-3* plyne pouze jeden soubor výsledků, tedy testování jediného vzorku, a že ani později předložená potvrzení neobsahují výsledky druhého laboratorního vzorku. Kasační argumentace tak mívá nosné úvahy městského soudu. Stěžovatelka pouze opakuje, že laboratoř deklarovala soulad svého postupu s právní úpravou, nevyvrací však, že nebyla (či nemusela být) provedena i druhá analýza vzorků. Nijak nevysvětluje, z jakého konkrétního údaje obsaženého v protokolu nebo v následně předložených potvrzeních vyplývá, že byly provedeny dvě samostatné laboratorní analýzy. Obecné prohlášení laboratoře o souladu postupu s nařízením č. 401/2006 nemohlo nahradit konkrétní údaje o zpracování vzorků a výsledcích jejich testování.

[30] Stěžovatelka opakovaně tvrdí, že závěr správních orgánů a městského soudu, podle něhož protokol *Test Protocol #TP-0210/073-3* neobsahoval výsledky z obou odebraných

pokračování

podvzorků, je zavádějící, spekulativní a nemá oporu v listinách. Městský soud se však touto otázkou podrobně zabýval v bodech 42-48, v nichž uvedl, že testovací protokol hovoří pouze o jednom vzorku a obsahuje pouze jedny výsledky testů. Nejvyšší správní soud se s jeho úvahami ztotožňuje. Z předloženého protokolu neplyne, že laboratoř provedla dvě samostatné laboratorní analýzy. V pozdějším potvrzení laboratoře Testlab ze dne 27. 6. 2025 bylo sice uvedeno, že protokol obsahuje výsledky obou zkoumaných podvzorků, městský soud však důvodně poukázal na to, že obsah protokolu takové tvrzení nepotvrzuje. Stěžovatelka ani v kasační stížnosti neoznačuje konkrétní část protokolu nebo jiný konkrétní údaj, z něhož by dva samostatné výsledky vyplývaly. Pouhé tvrzení, že laboratoř provedla rozbor dvou podvzorků, nemůže zpochybnit relevantní závěr městského soudu, že předložený protokol tuto skutečnost neprokazuje, přestože právě laboratorní protokol je nejvíce relevantní pro posouzení, zda laboratoř analyzovala dva samostatné laboratorní vzorky.

[31] Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že městský soud nesprávně hodnotil potvrzení Národní agentury pro potraviny ze dne 7. 7. 2025, které osvědčovalo správnost postupu při odběru a hodnocení vzorků i soulad postupu laboratoře s nařízením č. 401/2006. Městský soud ovšem řádně a důvodně vysvětlil, že ani tato listina neodstraňuje pochybnosti o průkaznosti gruzínské laboratorní dokumentace. Především z ní, stejně jako z ostatních předložených listin, neplynuly konkrétní výsledky dvou samostatných laboratorních vzorků. Potvrzení rovněž neobsahovalo údaje o výtěžnosti analytické metody. Stěžovatelka prosazuje jiné hodnocení téže listiny, aniž by však vyvracela konkrétní důvody, pro které ji městský soud nepovažoval za způsobilou zpochybnit závěry správních orgánů. Městský soud nadto přiléhavě podotkl, že potvrzení Národní agentury pro potraviny uvádělo šarži o hmotnosti 9,9 tuny, zatímco potvrzení vydaná laboratoří TestLab se vztahovala k šarži o hmotnosti 5,4 tuny. Tento rozpor oslabuje věrohodnost předložené dokumentace jako celku.

[32] Výše uvedené platí také pro chybějící údaj o výtěžnosti analytické metody. Městský soud uvedl, že tento údaj v připojených listinách neidentifikoval, ačkoli měl být přílohou stěžovatelkou předloženého potvrzení laboratoře TestLab ze dne 27. 6. 2025. Městský soud správně odkázal na přílohu II bod 4.3.1.1 nařízení č. 401/2006 a vysvětlil, že bez tohoto údaje nelze ověřit, zda použitá analytická metoda splňovala požadavky uvedeného nařízení. Stěžovatelka v kasační stížnosti opakuje, že údaj o výtěžnosti byl uveden, neoznačuje však konkrétní listinu ani konkrétní hodnotu, která by závěr městského soudu vyvracela. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že obecné potvrzení laboratoře TestLab o souladu postupu s unijními předpisy nemohlo nahradit konkrétní a ověřitelné údaje o zpracování vzorků, výsledcích obou laboratorních vzorků a parametrech provedené analýzy. Laboratorní dokumentace předložená stěžovatelkou nebyla způsobilá zpochybnit výsledky úřední kontroly SZPI.

[33] Stěžovatelka dále zpochybňuje úvahy městského soudu o původu kontaminace. Tvrdí, že zboží předala společnosti IBK TRADE a. s. jako bezvadné a následné nakládání s ním již nemohla ovlivnit. Svou námitku staví na obecné možnosti, že po předání zboží mohlo dojít ke smísení předmětných lískových jader s jinými šaržemi nebo jádry od jiných dodavatelů. Taková úvaha však nemá oporu v provedeném dokazování. Správní orgány zaměřily pozornost na sledovatelnost suroviny použité pro výrobek „*Albert Lísková jádra natural 200 g*“ a identifikovaly ji jako surovinu dodanou výhradně stěžovatelkou.

Uskutečnily fyzickou kontrolu i fotodokumentaci suroviny ve velkoobjemových pytlích a ověřily rovněž dodací listy, faktury i další podklady ke sledovatelnosti suroviny. Vyžádaly si také odborné stanovisko fyto-sanitárního výboru, které vyloučilo, že by ve zkoumaných jádrech mohlo dojít k nárůstu zjištěného množství aflatoxinů během jejich skladování na území České republiky. Fyto-sanitární výbor vysvětlil, že aflatoxiny vznikají jako metabolity plísní rodu *Aspergillus*, které napadají lískové ořechy typicky již před sklizní, při sklizni nebo v počátečních fázích posklizňového zpracování. Za rozhodující faktory pro rozvoj plísně a produkci aflatoxinů označil zbytkovou vlhkost plodů, relativní vlhkost vzduchu a teplotu skladování. V této souvislosti výbor poukázal na přílohu č. 12 k vyhlášce č. 397/2021 Sb., o požadavcích na konzervované ovoce a konzervovanou zeleninu, skořápkové plody, houby, brambory a výrobky z nich a banány, podle níž lze na český trh uvádět pouze jádra lískových ořechů s vlhkostí nejvýše 6 %. Při dodržení této hodnoty podle výboru nemohlo na území České republiky dojít k rozrůstání plísně *A. flavus* ani k produkci aflatoxinů v rozsahu zjištěném laboratorním rozbořem. Lísková jádra se nadto v České republice nacházela po krátkou dobu, od 26. 9. 2022 do 7. 11. 2022, zatímco optimální produkce aflatoxinů probíhá zpravidla ve druhém až třetím týdnu skladování, tedy podle časových údajů vztahujících se ke sporné šarži ještě mimo území České republiky, resp. v době, kdy měla surovina v dispozici stěžovatelka. I případný nárůst aflatoxinů na území České republiky by podle stanoviska předpokládal, že surovina byla již významně kontaminována plísní ze země původu. Stěžovatelka proti tomuto odbornému stanovisku nestaví žádnou konkrétní odbornou ani skutkovou polemiku. Její tvrzení o možné následné kontaminaci zůstává v rovině hypotézy a samo o sobě nemůže zpochybnit konkrétní skutková zjištění, z nichž vycházely správní orgány i městský soud.

[34] Ke stručné námitce, že správní orgány měly zkoumat také zbylou část dodávky ponechanou ve velkoobchodním balení, Nejvyšší správní soud uvádí, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn dostatečně i bez dalšího odběru vzorků. Správní orgány nevycházely pouze z nevyhovujícího výsledku laboratorní analýzy vzorku odebraného v maloobchodní síti. Tento výsledek hodnotily ve spojení se zjištěním, že surovina použitá pro kontrolovaný výrobek pocházela od stěžovatelky, a s odborným stanoviskem fyto-sanitárního výboru, podle něhož zjištěná kontaminace nemohla vzniknout při skladování nebo manipulaci s lískovými jádry na území České republiky. Stěžovatelka neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly použití jiných jader, smísení více šarží nebo vzniku kontaminace při manipulaci u odběratele IBK TRADE a. s. Za této situace městský soud nepochybil, považoval-li zjištění vycházející z kontroly zboží v maloobchodním balení za dostačující. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neznamená povinnost provést veškeré myslitelné důkazy. Pokud již provedené důkazy ve svém souhrnu prokazují stíhané jednání bez důvodných pochybností a nejsou mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, nemá správní orgán důvod z vlastní iniciativy provádět další dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61). Ve vztahu k potravinám pak Nejvyšší správní soud setrvale vychází z toho, že u výrobků náležejících do jedné šarže lze presumovat shodné vlastnosti, není-li prokázán opak (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2014, č. j. 4 Ads 111/2013-26, či ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 As 354/2018-44).

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[35] Nejvyšší správní soud tedy neshledal stěžovatelčiny námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu